

POSTANOWIENIE

27 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 27 marca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa B.S.
przeciwko Bank spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej B.S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 9 listopada 2023 r., V ACa 430/21,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz pozwanej tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego kwotę 4050,00 (cztery tysiące
pięćdziesiąt) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za
opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po
upływie tygodnia od dnia doręczenia powódce odpisu
postanowienia do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o czwartą z wymienionych przesłanek, przy czym w uzasadnieniu wniosku wskazała również, że została pozbawiona możliwości dochodzenia swoich praw.

Przywołane przez skarżącą przyczyny kasacyjne sprowadzają się w istocie do niedopuszczalnej w postępowaniu kasacyjnym polemiki z dokonanymi w sprawie ustaleniami faktycznymi.

Nie można uznać, że w postępowania przed Sądem drugiej instancji powódka została pozbawiona możliwości obrony swych praw, gdyż nie obejmuje ono przypadków nieprzeprowadzenia wnioskowanych dowodów i to niezależnie od tego, czy następuje to na skutek ich oddalenia przez sąd w związku z uznaniem, iż nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia istoty sprawy, czy w wyniku naruszenia przepisów procesowych, normujących zasady przeprowadzania postępowania dowodowego (zob. postanowienie SN z 12 sierpnia 2025 r., I PSK 39/25, nie publ., Oraz orzeczenia powołane w jego uzasadnieniu).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Lakoniczne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zaprezentowane przez skarżącą nawiązuje jedynie do art. 6 k.c. oraz obowiązków dowodowych stron. Skarżąca podjęła polemikę z ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji, dotyczącymi pożyczki / kredytu na zakup naczepy i jej / jego spłaty, wskazującymi na to, że dochodzonego roszczenia nie

wykazała. Należy przypomnieć, iż ustawodawca wyraźnie zastrzegł w art. 398¹³ § 2 k.p.c., że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia; ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (zob. postanowienie SN z 22 kwietnia 2015 r., IV CSK 613/14, nie publ.). Rolą Sądu Najwyższego nie jest domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienia SN z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08 i z 14 grudnia 2004 r., II CZ 142/04 - nie publ.).

Mając powyższe na uwadze, nie można przyjąć, że powołane przez skarżącą przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Grzegorz Misiurek

(A.T.)

[SOP]